

LÉGY A VAKOLATON

Uri Asafnak
(az ő motívumaitól inspirálva)

Marno János 83

A táj úgy áramlik bennem,
mint vezetékben a víz,
melyet elzárhat az ember,
ámbár hagyhat nyitva is.

Azon múlik, hol a csap.
Döglégy zúg be a kamrába,
a nő nyomban odacsap,
konyhakendője bánja.

Meg a csuklója. Erek,
inak, sziklás hegységre
látni, ha csukva a szemed,
s a filmnek nem szakad vége.

Torkomban erjedést érzek,
mikor önnön magammal
a torkodból beszélek,
melynél lehet-e nyíltabban.

Világosan, mint a vakolat,
mikor eszi a penész,
mert tenni nem teszek olyat,
amit az ész elemészt.

Semmit sem teszek, ha nem félre -
kamrába besüt a hold;
félelmem oldja a fénye,
melyről szerelmünk dalolt -

állkapcsom ameddig bírta;
majd beállt köztünk a front;
csuklódra kézzel írva:
„Gyászold a vágyat, mely rád ront.”